

Toen allen gezeten waren werd op een draagbaar van takken een oude man aangevoerd, het opperhoofd van de stam die aan beide benen verlamd was.

Tot zijn ontzetting werd Cartier beduid dat men verwachtte dat hij den oude zou genezen.

Nu zijn er mensen van wie zo'n suggestie uitgaat dat zij bepaalde zieken genezen kunnen, zo iemand was Cartier.

Hij verzamelde al zijn wilskracht, en terwijl hij den verlamde masseerde dwongen zijn ogen dat hij op zou staan en lopen en werkelijk, de man die jaren gelegen had, stond op en deed wankele enige schreden. Nu had Cartier het voor goed gewonnen en zijn naam was op aller lippen!

Misschien was er nog wel een enkele bij, die door de sterke suggestie, die van den koeenen zeevaarder uitging, genas, het merendeel bleef echter blind, stom of lam. Maar dat verhinderde niet, dat ze Cartier voor een wonderdoener aanzagen en hem en zijn

gezellen met grote verering en genegenheid omringden, vooral ook, toen zij allerlei geschenken, messen, bijlen, medaljes en andere dingen begonnen uit te delen.

Een groot feestmaal werd aangericht, maar de Fransen genoten er niet erg van, omdat in de soepen, vissen, bonen en broden geen korrel zout zat.

De harten van de mensen waren echter gewonnen en door het menselijk optreden, ook van degenen, die na Cartier en zijn makkers kwamen, werd er vriendschap aangeknoopt van stam tot stam, zodat ten slotte een immens gebied onder de Franse vlag leefde.

Later is dat gebied, dat Canada genoemd werd, staatkundig van Frankrijk gescheiden, maar nog steeds leeft er een goede herinnering voort en dit vierde eeuwfeest bewijst wel, dat de Canadezen het vreemde volk nooit als overheersers maar als echte vrienden hebben aangezien.

Van een klein toneel- speelstertje

DAT later een heel grote en heel beroemde toneelster is geworden. Eleonora Duse bedoel ik. Zij is nu nog niet lang geleden gestorven. Uit haar jeugd van wonderkind wil ik vertellen, maar ik waarschuw vooruit: het is een heel droevig verhaal.

Ik heb het uit een groot boek, dat nu over de beroemde vrouw is geschreven. Ze was het kind van reizende toneelspelers. In haar vroegste jeugd moest ze al mee trekken met de troep en wat ze zich uit haar heel jonge jaren herinnert is niets dan koude, ontbering, vermoeidheid en verdriet.

Vreselijk is dat, nietwaar? Nog geen vier jaar was ze, toen ze al mee moest spelen op het toneel. Ze moest een kind voorstellen, dat het heel slecht bij wreedaardige pleegouders had en daarom droevig huilde. Dat probeerde ze, maar het ging niet goed. En toen men toen boos op haar werd en haar op die manier aan het huilen maakte en haar zei, dat ze 't nog harder moest doen, want de mensen in de zaal moesten 't zien en horen, toen vroeg ze, helemaal in de war: „Maar hebben de mensen er dan plezier in, om een kind te zien huilen?”

Op een ontzettend kouden winter hadden haar ouders en zij een heerlijk onderdak gevonden bij vriendelijke mensen, in het dorp waar de troep speelde. Daar leerde de kleine Eleonora voor het

eerst een tehuis kennen: warmte, gezelligheid, eten op tijd. De gastvrouw gaf de kleine Eleonora, waar ze dol op was geworden, een hele mooie pop. Het meisje kon haar geluk niet op.

Maar de tijd ging om, de troep moest weer verder.

Op een ontzettend koude wintermorgen, toen het buiten nog niet eens goed licht was, moesten ze verder reizen. Zo maar met de woonwagens stap voor stap over de lange wegen, in de barre winter.

De kleine Eleonora huilde bitter, toen ze afscheid moest nemen. Ze wist maar al te goed, dat nu de ellende weer begon. Haar pop legde ze tegen haar hartje, onder haar manteltje. En ging met haar ouders mee. Maar toen ze bijna bij de deur was liep ze weer terug, naar het bedje, waar ze zelf pas nog zo lekker warm in geslapen had. Ze legde de pop er in, dekte ze goed toe en zei vastbesloten: „Ik laat de pop hier, dan kan *die* 't tenminste warm hebben!”

Al heel jong werd ze beroemd en rijk. Maar gelukkig is ze zelden geweest. Door de vreselijke tijden van de oorlog is ze haar geld ook nog weer kwijtgeraakt en moest toen ze zestig jaar was, opnieuw gaan reizen, deze keer naar Amerika, om geld te verdienen. Nu reisde ze wel niet meer met woonwagens, dat begrijp je wel, maar in statiehutten en salonwagens. Maar toch was het veel te vermoeiend voor haar en daar in Amerika is zij gestorven.

Toen stonden alle kranten van de hele wereld vol over haar.

NANNIE VAN WEHL.